

Egyszer volt, hol nem volt...

- *Csendet kérek!* – kiáltottam rögtön, reflexből, legalább annyira rémülten, mint elszántan, mert gyakran elszántnak szeretnék látszani, amikor megrémülök.

Nem erre számítottam. Pályakezdő tanárként, az első napon olyan gyerekek előtt találtam magam, akik rám sem hederítve hangosan beszélgettek egymással. Az osztályterem egyik végéből a másikba kiabáltak át. Pedig tudtam, hogy hová kerülök: az ország egyik legszegényebb térségének egyik legnehezebb helyzetű iskolájába.

- *Csendet kérek!* – kiáltottam újra, jóval kevesebb meggyőződéssel.

Akkor már láttam, hogy szigorral itt nem sokra megyek. Ehhez az osztályhoz, és talán az egész iskolához más eszközök kellene. Az ide járó diákok otthonában nincs számítógép, íróasztal, sőt, gyakran nincsenek könyvek, írószerek sem. Családjuk nem kéri rajtuk számon a példás iskolai magaviseletet, a jó jegyeket. Róluk szinte már a társadalom is lemondott. Az általános iskolát rendszerint nem fejezik be, szakmát nem tanulnak.

Harmadszorra már nem intettem csendre őket. Odamentem a könyvespolchoz, és levettem egy könyvet. Belekezdtem *A koldus veréb* című történetbe. Eleinte senki sem figyelt rám, de hamarosan pár gyerek körém gyűlt. Lassan az egész osztály elhallgatott, és mindenki tágra nyílt szemmel hallgatta a felolvasást. A csivitelők elcsendesedtek.

A tanév végére több tanulót is rá tudtam venni arra, hogy magától olvasson el egy-egy rövidebb könyvet. Sikereimen felbuzdulva a következő évben alapítványt hoztunk létre pár kollégámmal. Célunk az volt, hogy közös összefogással délutáni foglalkozásokat és táborokat tartsunk a nehéz sorsú gyerekeknek, hogy az irodalmi műalkotások révén sikerélményhez és örömforráshoz jussanak. A közös olvasmányok hatására a gyerekek magabiztosabbá váltak, és egymást is jobban megismerték, megszerették. Beiratkoztak az iskola könyvtárába, iskolaújságot indítottak, maguk is megpróbálkoztak cikkek, elbeszélések, versek írásával.

Alapítványunk ma már húsz tagból áll. Szilárd meggyőződésünk, hogy az irodalom segíthet a nehézségek leküzdésében. Az sem baj, ha egy gyerek nem érti meg egyik-másik könyv minden üzenetét. A lényeg az, hogy Natasa Rosztova vagy Huckleberry Finn történetében viszontlássák saját problémáikat, helyzetüket.